

א) צ"ק קב. ע"ו. ג. ו. לקמן
עו: ק"ז. א: א. ס"א מומקס
הי"ד. א. ה. א. לקמן ק"א.
ק"א. ח. ג. א. א. א. א. א. א.
ס) לקמן ע"ו.

תורה אור השלם
1 אל תמנע טוב מבעליו
בדידות: לאלל וכו' דאין
לעשות: משלי ג כו

הגהות הב"ח

א) ב"ח זולת דמתגר
בארבעה וכו' בארבעה
היה טריחין: (ב) רש"י
ד"ה אפי' וכו' דאין
עליה: (ג) תוס' ד"ה
השוכר וכו' והוקיפו
פועלים וכו' מה שעתיד:

מוסף רש"י

הבא לי גיטי ואשתך
אמרה התקבל לי גיטי.
האשה שאמרה לשלוחה הבא
לי גיטי והוא אמר לבצעל
אשתך אמרה התקבל לי גיטי
(גיטין י"ג:). והוא אמר:
הבא לי גיטי והוא אמר
שאמרה (י"ג:). אפילו
הגיע גט לידה אינה
מגורשת. כדמפרש ואולי
(י"ג:). שמעת מינה. דמאן
דאמר לשליח הילך כמה
שאמרה משלך. אדיבורא
ידדה קא סמיך. דעמיה
דדיבורא דשליח קאמר ליה
הא לי גיטי כמה שאמרה.
דמיהימנת לי דשליח
לקבלהא הילך כמה
מגורשת. דכי יהיב צעל
ויהיה דעמיה דשליחות
קבלה יהיב ויהיה ולא
דעמיה דהולכה ושליח
לקבלה לא הו' (י"ג:). דאי
סלקא דעתך דאדיבורא
ידדה קא סמיך. וכו'
קאמר ליה אלא לא ידענא
אלא כדאמריה איבי משרת
ליה ויהיב (י"ג:). מבי מטרי
גיטא לידה מיהא
תיגרש. דלא צעל נמי שליח
להולכה ש"ייה (י"ג:).

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא עו.

ואם צעל הבית חוזר בו ידו על הסחונה. יתן להם לפי מה שעשו ואם הוזלה מלאכת פועלים על כרחו יתן להם כמה שפסק חוץ ממנה שזרין להולאות בהשלמתה: כל המשנה ידו על הסחונה. כגון למר לצבצ לצבצו לדום ולצבצו שחור אם השבצ יומר על הילאה אין נותן לו שכרו ממשל אלא דמי יצאת ע"ש וסממניו ואם יצאה ימירה על השבצ נותן לו את השבצ: וכל החוזר בו בגמראם מפרש לאמריי מאי: גב' חזרו צבצן לא קפני. דניהו האי הטעו הם את צעל הבית או צעל הבית אומן דא"כ הוה ליה לנמיני לשון חורה: דלע"פ פועלים אהדי. אחר מן הפועלים הטעו את חזרו: בארבעה זוו. ליומא: אמר להו. איהו בתלמא: סבור וקבול. ומאי תרעומתן: ואמר להו בארבעה. ולע"כ לא נתן צעה"כ אלא ג'. היכי דמי דתרעומת יהיה לן ולא יומר: וליחוי פועלים היכי מסגרי. אי מתגר בארבעה דהא קמני נטול מבעל הבית מה שהנה אותו ואע"פ שלא ז' והי' והי' ההנה אותו צבץ ואי מתגר בשלשה מאי תרעומת איכא: הוה טריחין. לנפק אדם דזקוק לפועלים שיסבור בארבעה: אי צעיל אימא בצעל הבית עסקין. בפועל שיש לו לעצמו שדות שהן שלו ואינו נשכר למלאכת אחרים אס לא ציורת על דמי שכירות והיינו תרעומת דאי לאו דאמרת לי צד' לא הייתי מוזל על צעמיי: לעולם בפועלים. הרגילים למלאכת אחרים: צריפא. שחפרו חרין סביבות שדה ואין מלאכתן ניכרת כגון דמלו מיה דממסיים ואולי: אל פסקט טוב מצעלנו. פסקט הוא צמשי: דעמיהו אעילויה. אע"פ שאמרו לו הכי אנו נשכרים כדברי צעל הבית לא לפחות מקצבתו של זה אמרו אלא להסוף וכן אמרו מהימנת לן דהכי אמר צעל הבית הוא שצבצ עלי יתן משלו ואי אמר שצבצ עלי צעל הבית יש להם תרעומת עליו: אלא. הא מיציעא לן אמר ליה צעל הבית בארבעה והוא אמר להו תלמא ואמרו ליה הכי אנו נשכרים כמו שאמר צעל הבית מאי: דיבוריה דפועל סמיך. והכי אמרו ליה מהימנת לן דהכי אמר צעל הבית ולית להו אלא תלמא ותרעומת דאל תמנע טוב: או דלמא. לאו לדידה הימנוהו אלא הכי אמרו אחר דברי צעל הבית נלך ולא סבור וקבול ושקלי ד': ה"ג. הבא לי גיטי ואשך אמרה הסקבל לי גיטי. האשה שאמרה לאחד אס תמנא את צעלי אמרו לו ששלח לי את גיטי צידך ותיעשה שלוחו של צעלי לגרשיי כשמגיע גט לידה. דשליח להולכה על הצעל לעשות והאשה מתגרשת כשיגיע גט לידה ושליח לקבלה על האשה לעשות שיהא הוא שלוחה ומנוחה ותתגרש משיגיע גט ליד שליח: אפילו הגיע לידה אינה מגורשת. אלמא אדיבורא דדידה קא סמיך והכי א"ל מהימנת לי דקך אמרה ולא עשאו שליח להולכה הלכך אין כאן שליחות (ט) ואין עליה לעשות שליח להולכה והכי הבא לי גיטי. התקבל והצעל נתנו לו בחזרת שליח קבלה ושליחות זה אינו ציד הצעל לעשות: דאי סלקא דעתך אדיבורא דידה קא סמיך. ולא לדכריי האמין אלא הילך כמה שאמרה היא קאמר ליה אס כן עשאו שליח

Copyright © All Rights Reserved. HebrewBooks.org

אם בעל הבית חוזר בו ידו על התחוננה וכל החוזר בו ידו על התחוננה: גב' חזרו זה בזה לא קתני אלא הטעו זה את זה דאמטעו פועלים אהרדי (ה) היכי דמי דאמר ליה בעל הבית זיל אוגר דמי פועלים ואול איהו ואמעניהו היכי דמי אי דאמר ליה בעל הבית בארבעה ואול איהו אמר להו בתלמא תרעומת מאי עבדיתיהו סבור וקביל אי דאמר ליה בעל הבית בתלמא ואול איהו אמר להו בארבעה ה"ד אי דאמר להו שצבצ עלי ג' נתתי להו מדידה דתניא ה' השוכר את הפועל לעשות בשלו והראיהו בשל חבירו נותן לו שכרו משלם וחוזר ונטול מבעל הבית מה שהנהו לא צריכא דאמר להו שצבצ עלי בעל הבית ולחוי פועלים היכי מיתגרי לא צריכא ודאיכא (ו) דמגר בארבעה ואיכא דמתגר בתלמא דאמרו ליה אי לאו דאמרת לן בארבעה טריחין ומתגרין בארבעה איבעית אימא הכא בבעל הבית עסקין דאמרו ליה אי לאו דאמרת לן בארבעה הוה זילא בן מילתא לאתגורי איבעית אימא לעולם בפועלים עסקין ודאמרי ליה כיון דאמרת לן בארבעה וליחוי עבדיתייהו בריפא ריפא נמי מידע ידע דמלי מיה וולא ידע איבעית אימא לעולם דאמר ליה בעל הבית בארבעה ואול איהו אמר להו בתלמא ודקאמרת סבור וקביל דאמרי ליה לית לך יאל תמנע טוב מבעליו פשיטא אי אמר ליה בעל הבית בתלמא ואול איהו א"ל בארבעה ואמרי ליה כמו שאמר בעל הבית דעתיהו אעילויה אלא אי א"ל בעל הבית בארבעה ואול איהו אמר להו בתלמא ואמרי כמה שאמר בעל הבית מאי אדיבורא דידה קא סמיך דאמרי ליה מהימנת לן דהכי אמר בעל הבית או דילמא אדיבורא דבעל הבית קא סמיך ת"ש (ז) הבא לי גיטי ואשתך אמרה התקבל לי גיטי והוא אמר הילך כמה שאמרה אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוא אמר רב אפי' הגיע גט לידה אינה מגורשת שמעת מינה אדיבורא דידה קא סמיך דאי סלקא דעתך דאדיבורא דידה קא סמיך מבי מטרי גיטא לידה מיהא תיגרש אמר רב אשי הכי

ואולי איהו אמר להו בארבעה דעתייהו אעילויה. והא דלמרו ליה כמו שאמר צעה"כ היינו מהימנת לן דהכי אמר צעה"כ אי נמי משום דאי אמר צעל הבית טפי מארבעה שיהא להם כמו שאמר צעל הבית והיינו דמזעיל ליה בטר הכי אי אמרינן מהימנת לן דהכי אמר צעה"כ אי משום דדעתיה אעילויה: דעתייהו אעילויה באמר להו שצבצ עלי צריכי דאי אמר להו שצבצ עלי צעל הבית מאי נפקא מינה אי דעמיהו אעילויה דצעה"כ לא ישלם להם אלא מה שהמנה. ר"י וכן רצינו חננאל:

(ע"ג) השוכר את האומנין והזורו בהם

ידם על התחוננה. שאם קבלו קמה לקצור צעילי סלעים וקצרו חליה (א) והוקרו ושוה מה שעתיד לעשות סלע וחאי וחזרו פועלים לא יתן להם רק חאי סלע לפי שצטרך לתת סלע וחאי לקצור חליה השני והיינו כר' דוסא ואם צעה"כ חוזר בו ידו על התחוננה פירש בקונטרס אס החלו פועלין ואין שוה חתאי אלא שקל חוזר בו צעה"כ יתן להם סלע וחאי לפי שבחאי הסלע ימלא שיגמרו קצירו ולא ראה לפיכך דידו על התחוננה כשהוקרו פועלין ויתן להם סלע וחאי על חאי שעשו כמו ששוה עכשיו שאין זה צבצא כי למת יתן להם צעה"כ יומר ממה שהמנה עמהם כיון שאמר מפסדין בחזרת צעה"כ ואלדכיה יומר מריחיס שעתה ימלאו שימתו להם סלע וחאי לקצור חאי קמה והוא לא היה נותן להם כ"א סלע וא"ת דלמרו לקמן (דף ע"ג.) אמר מר או יגמרו מלאכתם ויטלו צ' סלעים פשיטא לא צריכא דול צבצתא ואלמר צעה"כ ופסיסוהו פועלים והשתא למת חוזר צעה"כ צוה בצביל שהולך המלאכה מה מריחיס בחזרה הלא צריך ליתן להם סלע וחאי על מה שעשו ופועלים נמי למת פייסו כיון שאין מפסדיים כלום וי"ל דצעה"כ חוזר מחמת שגאה שהיתה קטטה צנייהם ופועלים פייסו שלא יצטרכו לתפס ולמלווא מקום להשתכר: דא"י ס"ד אדיבורא דידה קא סמיך כי מטי גיטא לידה מיהא תתגרש. דאי אמרינן דגבי פועלים דעמיה אעילויה דצעה"כ ה"ל למימר דעמיה דבעל אעילויה דידה דאמרה הבא לי גיטא אע"ג דהאי דקאמר שליח התקבל לי גיטי יותר צמיהרה אס היתה האשה אומרת כן מכל מקום השתא שאמרה האשה הבא לי גיטי וכו' וזכות הצעל אי סמיך אמאי דקאמר שתתגרש מיהא כשיגיע גט לידה וכיון דלא מיגרשא אלמא לאו דעמיה דבעל אעילויה דידה ה"ג גבי

פועלין לית לן למימר דעמיה אעילויה דצעה"כ אכל אין לפרש דעילויה דבעל הו' מה שאינה מתגרשת צמיהרה דלא עדיף ליה מתתגרשת לאחרי כי עכשיו יהיה צידו עדיין אס לקיים אס לגרש והשתא פשיט ליה בצפיות דבסמוך לא יתיישב דקאמר בשלמא אי איתמר איפכא כו' משהגיע גט לידו מגורשת לאדיבורא דידה קא סמיך ולפי זה היינו אגרעות' דידה שתתגרשת מהרה ופשיט דכ"ש דאעילויה דצעה"כ יש לסמוך וא"כ סותר פשיטות דלעיל דהו' פשיטא ליה דעמיה אעילויה דקאמר שליח ולא אגרעותא דצעה"כ והכא סמיך צעל אגרעותא דידה: אין להולכה חו צידו הוא וכי מטי גיטא לידה מיהא תיגרש: הכי

עין משפט גר מצוה

ג א מ"י פ"י מהלכות שכירות הל' ד ועין בהשנות וזמנא משה סמוך עשין עט טושי"ע ח"מ ס"י זו סעף ג וכו' שלג סעף ה צה"ג:
ד ב מ"י פ"ט הל' ד ופ"ח מהל' שכירות הל' ג ד סמוך טושי"ע ח"מ ס"י פג טושי"ע ח"מ ס"י שלג סעף ג וכו' ק"ל סעף יוד יא:
ה ג מ"י פ"ט מהלכות שכירות הל' ג סמוך עשין פט טושי"ע ח"מ ס"י שלג סעף א:
ו ד מ"י פ"ט מהל' ט סמוך טושי"ע ח"מ ס"י שלג סעף א:
ז ה ר ז ח מ"י פ"ט מהל' ט סמוך טושי"ע ח"מ ס"י שלג סעף א:
ח ט מ"י פ"ט מהל' ט סמוך טושי"ע ח"מ ס"י שלג סעף א:
י ז מ"י פ"ט מהל' ט סמוך טושי"ע ח"מ ס"י שלג סעף א:
כ י מ"י פ"ט מהל' ט סמוך טושי"ע ח"מ ס"י שלג סעף א:
יא ל מ מ"י פ"ו מהל' ויתן להו אלא תלמא:
עשין פט טושי"ע ח"מ ס"י קמ סעף ח: